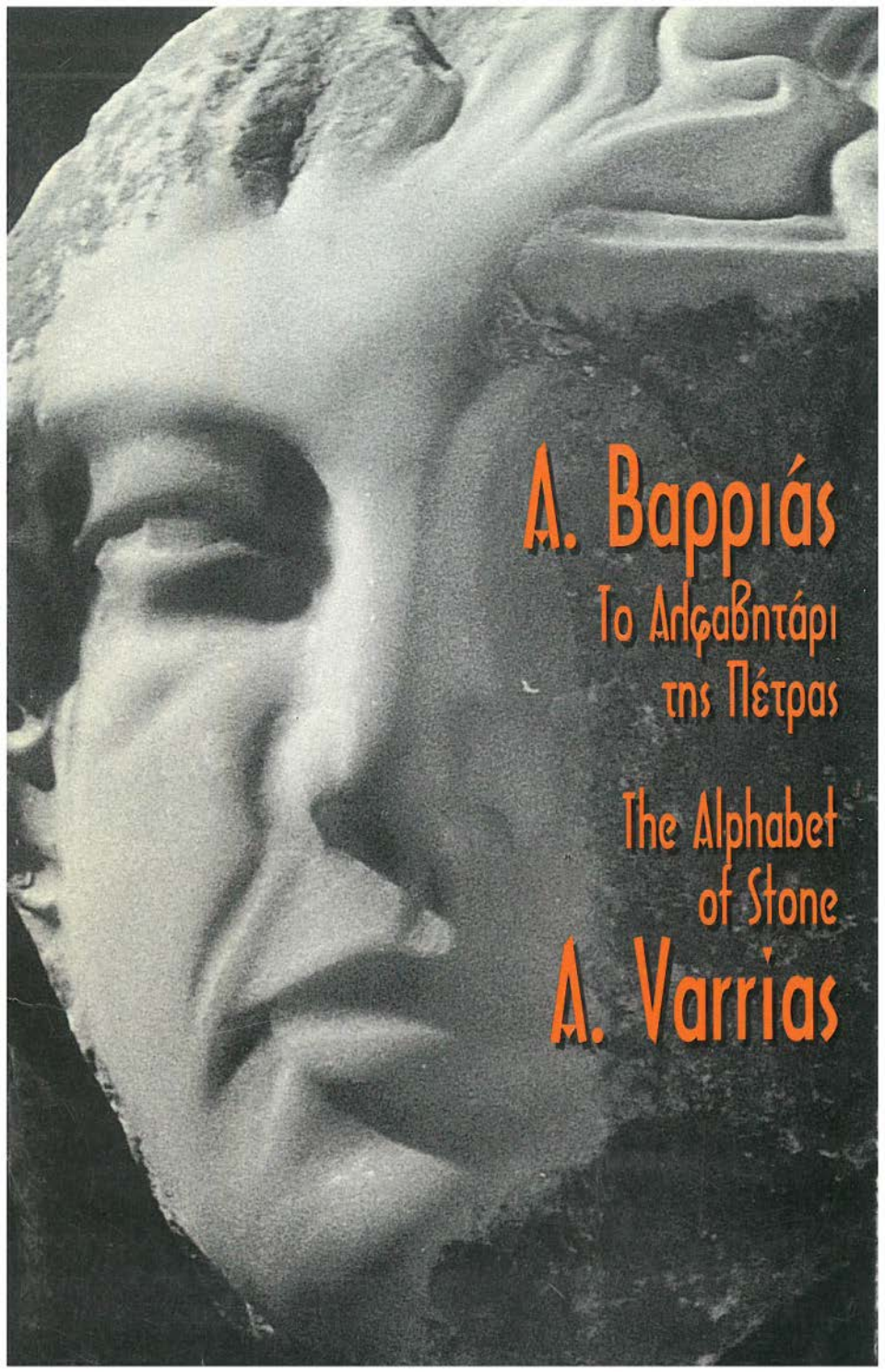

Α. Βαρριάς

Το Αλφάβητάρι
της Πέτρας

The Alphabet
of Stone

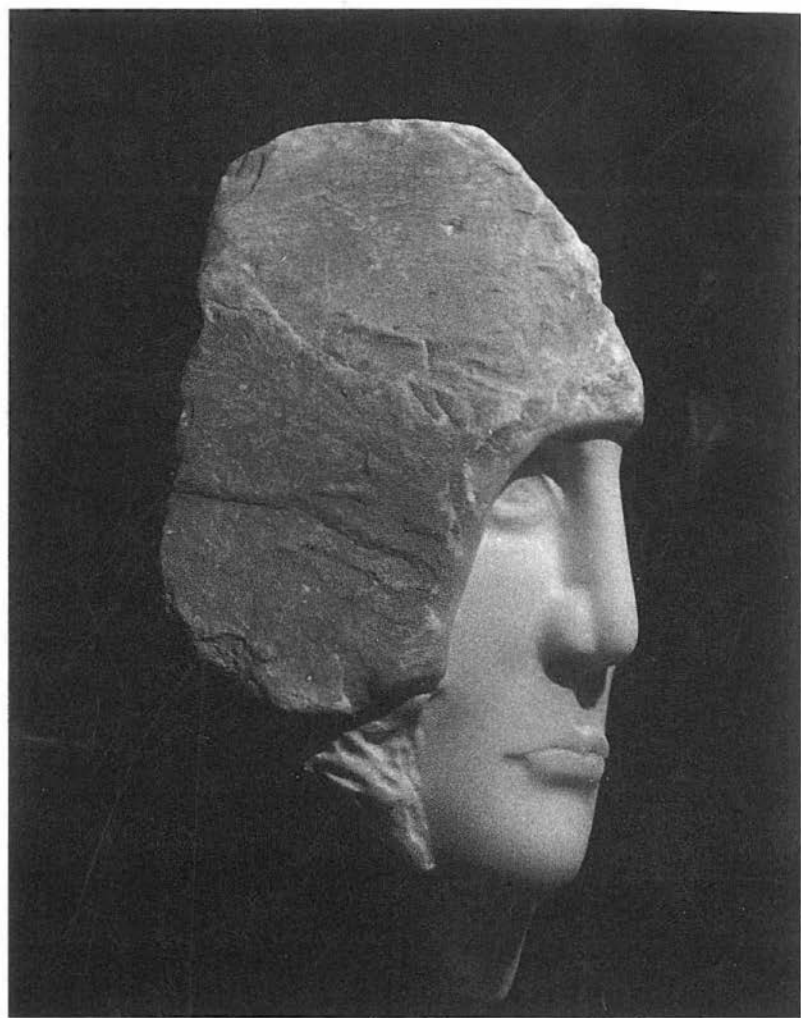
A. Varrias

A. Βαρριάς

Το Αλφάβητάρι της Πέτρας

The Alphabet of Stone

A. Varriás

ΕΙΣΑΓΩΓΙΚΟ ΣΗΜΕΙΩΜΑ

Η σχέση της δημιουργίας στον άνθρωπο είναι η επαναστατική δύναμη που ακολουθεί τη μοίρα του από καταβολής του. Ο ζωτικός ρόλος της τέχνης τον εξυψώνει επιδρώντας καταλυτικά στην καλλιτεχνική και πνευματική του ανέλιξη.

Ο Αριστείδης Βαρριάς γεννήθηκε στη Χίο το 1949, όπου έζησε μέχρι τα 18 του χρόνια κοινωνώντας με τα σπουδαία επιτεύγματα της Βυζαντινής τέχνης της ιδιαίτερης πατρίδας του, αλλά και τη μεγάλη παράδοση της λαϊκής τέχνης του νησιού, καθημερινό βίωμα για τον ίδιο. Παισιγνωστή η Χίος για την αρχιτεκτονική των μεσαιωνικών χωριών της και των σπιτιών της πόλης, του Βροντάδου και του Κάμπου με τα ψηφιδωτά δάπεδα στις αυλές, τα «ξεστά» του Πυργιού, τα ανάγλυφα, με τα οποία οι λαϊκοί τεχνίτες κόσμησαν τις εκκλησιές τα σπίτια και τις αυλές τους. Όλα αυτά επέδρασαν βιωματικά στον Αριστείδη Βαρριά.

Μετά από μια δεκαετία περίπου σπουδών στη Θεολογία και την Ποιμαντική Ψυχολογία, στην Ελλάδα και τις Ηνωμένες Πολιτείες της Αμερικής, έρχεται σαν καθηγητής στην Πάρο, ένα άλλο νησί με μεγάλη καλλιτεχνική κληρονομιά - στοιχείο το οποίο νομίζω, ότι συνέβαλε καταλυτικά στην απόφασή του να ασχοληθεί με τη γλυπτική.

Μεγάλος ο πειρασμός για τον Αριστείδη Βαρριά η λαμπερή και διάφανη μάζα του παριανού μαρμάρου με την «αρχαία σκουριά» στην όψη. Αρχίζει να σμιλεύει το υλικό του «σκεπτόμενος με την καρδιά του» και όχι με ακαδημαϊκούς κανόνες.

Στην ενότητα «Το Αλφαβητάρι της Πέτρας», το εικαστικό του ενδιαφέρον βρίσκεται επικεντρωμένο στην ανθρώπινη μορφή, ενώ ο μινιμαλιστικός χαρακτήρας των μορφών που επιλέγει να σκαλίζει, περιέχουν στοιχεία από τη λαϊκή τέχνη και τα κυκλαδικά ειδώλια ως προς την λιτότητα των μορφών και την αφαίρεση. Δεν ενδιαφέρεται να πλουτίσει τα γλυπτά του με περιττές λεπτομέρειες και τελειώματα, αρκούμενος σε μια αποσπασματική διατύπωση.

Μια επίσης ιδιαιτερότητα εντελώς προσωπική παρατηρείται στα γλυπτά του Αριστείδη Βαρριά. Πρόκειται για τον τρόπο που ο δημιουργός σχεδιάζει τα μάτια, κάτι το οποίο προσδίδει θεαματικές διαφορές στην έκφραση των μορφών.

Τα μορφολογικά ιδιώματα των γλυπτών του Αριστείδη Βαρριά εμπεριέχουν την αυτονομία του τυχαίου δοσμένη από την ίδια τη φύση. Με αυτά τα κριτήρια ο καλλιτέχνης επιλέγει την τοποθέτηση της μορφής που πρόκειται να σμιλέψει εκμεταλλευόμενος το τυχαίο σχήμα του μαρμάρου, καθώς και τις χρωματισμένες από τη φύση επιφάνειες, που σκόπιμα μένουν αδοϋλευτες σε πολλά σημεία, όταν αυτό υπηρετεί εκφραστικές ανάγκες, συμβάλλοντας ώστε το στίγμα του δημιουργού να γίνεται αναγνωρίσιμο από το θεατή.

Άλκης Γκίνης
Καθηγητής Ζωγραφικής
Πάρος, Σεπτέμβριος 1997

INTRODUCTORY NOTE

A man's relationship with creativity is the revitalising strength which binds us by fate from the moment of existence. The vital uplifting role art plays affects drastically artistic evolution.

Aristidis Varrias was born in Chios in 1949, where he spent the first eighteen years of his life immersed in the splendour of the Byzantine art of his homeland and in the great tradition of the island's folk art. Chios, renowned for the architecture of its villages dating back to the Middle Ages and of the ornate homes in the towns of Vrontados and Kampos with their courtyards boasting mosaic floors and the unique art form of Pirgi created by "scraping" designs through layers on the wall, the bas-reliefs with which the folk artists adorned churches, homes and courtyards. This reality which he experienced day to day influenced Aristidis Varrias in his life and work.

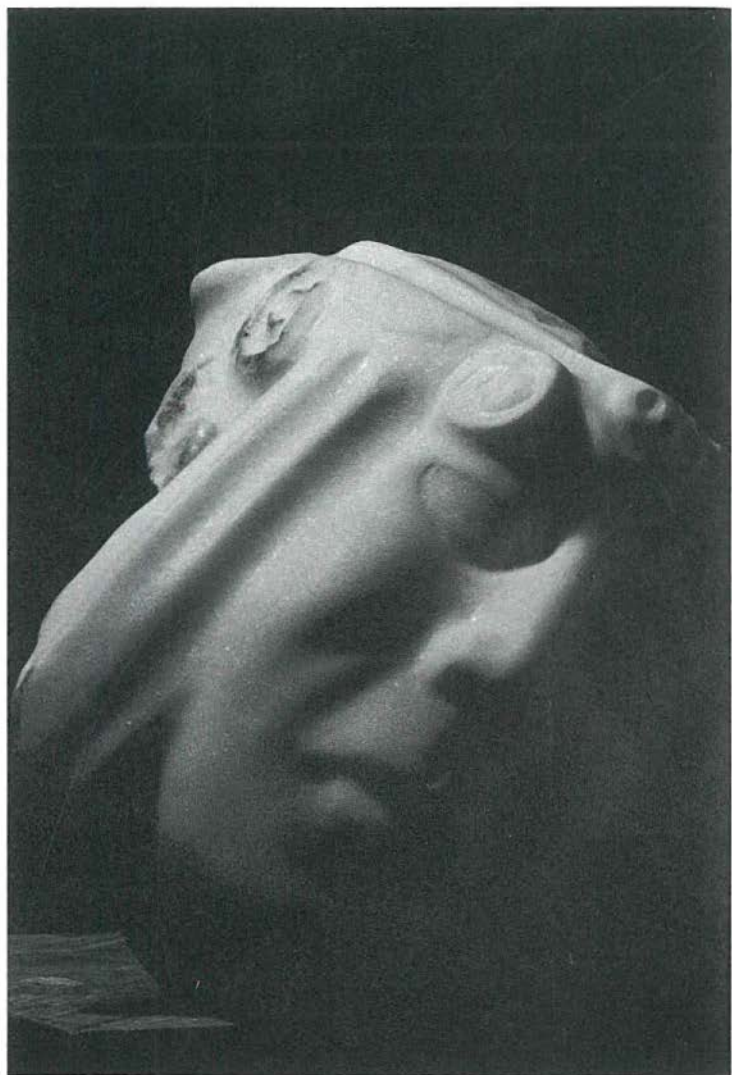
After about a decade of studies in Theology and Pastoral Psychology in Greece and the United States of America he came to Paros, another island rich in artistic heritage, as a professor - a fact that I believe contributed dramatically to his decision to involve himself with sculpting. The parian marble, the bright, translucent mass with its "ancient rust" on the surface was the great temptation to Aristidis Varrias. He began sculpting listening to his heart rather than academic laws.

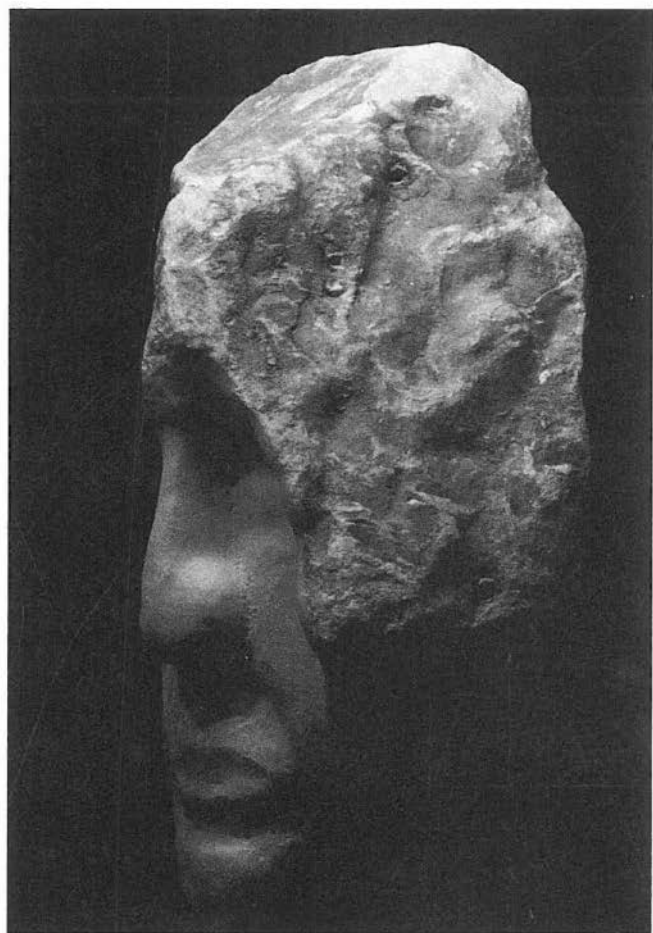
In his works of art "Alphabet of Stone" the artistic interest focuses on the human form, while the minimalistic character of the forms he chooses to sculpt contain the simplicity of form and abstraction reminiscent of the folk art and the Cycladic idols. Uninterested in overindulging his sculptures with unnecessary details and finishing touches, he is content with just fragmental expression.

Another personal feature of Aristides Varrias' sculptures is the way the artist sculpts the eyes - (with a slightly different expression on each side of the face). This effects a spectacular difference in the expression of the figures.

Nature's own self-sufficiency, reflected in Aristidis Varrias' sculptures, is what makes up their special character. It is with this criteria that the artist selects the part of the piece of the marble where each form will be sculpted, taking advantage of the random shape of the model as well as the natural colouring on its surface, which are intentionally left in their natural state wherever this serves the artistic purpose, contributing in this way to the personal trademark of the creator to be recognised by the viewer.

Alkis Ginis
Professor of Painting

« Από τα πάντα ένα και από ένα τα πάντα »
Ηράκλειτος

A.

Το «Αλφαβητάρι της πέτρας» είναι μια ενότητα γλυπτών, εργασμένη πάνω σε Παρία λίθο. Είναι πρόσωπα, που «βγαίνουν» μέσα από το κομμάτι του μαρμάρου, χωρίς να αλλοιώνουν το αρχικό φυσικό του σχήμα. Έτσι η Παρία λίθος, ο λυχνίτης, δεν απετέλεσε το άμορφο υλικό στα χέρια του τεχνίτη, αλλά σ' αυτή την περίπτωση, το κάθε κομμάτι της λειτούργησε σαν μια ξεχωριστή, αυτοτελής και μοναδική οντότητα, η οποία στο διάλογό της μαζί μου, μάλλον μου «πρότεινε» το πρόσωπό της. Γι' αυτό και παρά την ομοιογένεια της τεχνικής, το καθένα από τα 24 πρόσωπα έχει τα δικά του χαρακτηριστικά και τη δική του προσωπική έκφραση.

B.

Από μια οπτική γωνία, ο δρόμος αυτός υπακούει σ' ένα αρχέγονο ένστικτο που έχουμε οι άνθρωποι, να δίνουμε ανθρώπινη μορφή στα ασαφή, τα συγκεχυμένα και μυστήρια, καθιστώντας τα έτσι αναγνωρίσιμα από τη συνείδησή μας, προσιτά και οικεία.

Όμως το ίδιο κάνουμε και για τα άψυχα όντα, με τα οποία αναπτύσσουμε ισχυρό συναισθηματικό σύνδεσμο, πιθανώς γιατί η λογική μας δικαιολογεί «προσωπική» σχέση μόνο με το ανθρώπινο πρόσωπο. Όλοι μας, σαν παιδιά, ζωγραφίσαμε τον ήλιο σαν στρογγυλό ροδομάγουλο και χαμογελαστό πρόσωπο και βάλαμε σε τέτοια διάταξη την πόρτα και τα παράθυρα του σπιτιού μας που να παραπέμπει σε πρόσωπο. Τόσο στην καθημερινή μας λαλιά, όσο και στην τέχνη του πεζού και ποιητικού λόγου η προσωποποίηση των στοιχείων της φύσης είναι από τα πιο ενδιαφέροντα και

χαριτωμένα χαρακτηριστικά της ελληνικής γλώσσας, απ' αυτά που κάθε άλλο παρά απλό φκιασίδι και σχήμα λόγου είναι.

Έτσι ΑΞΙΟΝ ΕΣΤΙ...

η στεριά που βουτά και υψώνει αυχένα...
οι σημαντορες άνεμοι που ιερουργούνε
που φυσούν και ανάβουνε τα πορτοκάλια
που σφυρίζουν στα όρη κι έρχονται.

ΑΞΙΟΝ ΕΣΤΙ το κύμα που αγριεύει
και σηκώνεται πέντε οργιές επάνω...
και ΑΞΙΟΝ ΕΣΤΙ...

Της μικρής βροχής το λυπημένο πρόσωπο..*

**Ό,τι αγαπάμε και ό,τι μας γεννά ισχυρά
συναισθήματα επιβάλλοντάς μας σεβασμό, το
προσωποποιούμε, παρά τις αντιδράσεις του λογικού
μας.**

Η ζωγραφική και η γλυπτική έχουν να δείξουν
αριστουργήματα ανθρωπομορφικών απεικονίσεων της
φύσης. Είναι όμως εικαστικές αποδόσεις του λόγου. Στα
γλυπτά της ενότητας «Αλφαβητάρι της πέτρας» ο
ανθρωπομορφισμός κινείται σε διαφορετικό επίπεδο και
προσπαθεί να υλοποιήσει μια διαφορετική στάση απέναντι
στη φύση και τον άνθρωπο.

Γ.

Διάβαζα, θυμάμαι, στα φοιτητικά μου χρόνια το
βιβλίο του Χάιντεγκερ «Είναι και Χρόνος» κι ερχόταν φορές
που κατάκοπος από την προσπάθεια του 20χρονου μυαλού
μου να το κατακτήσει, μού' βγαине σαν παράπονο και σαν
διαμαρτυρία ο στίχος του Σεφέρη «ο κόσμος είναι απλός».
Σιγά - σιγά έπαψα να διαμαρτύρομαι, όχι μόνο γιατί
«ωρίμασα» και απέκτησα γνώσεις, δεξιότητες και
δυνατότητα κατανόησης απαιτητικών αναγνωσμάτων,
αλλά κυρίως γιατί η αγωνία της αναζήτησης υποχώρησε κι
έγινε μάλλον ένα γοητευτικό παιχνίδι του νου χωρίς τίμημα
και αντίκρουσμα στη ζωή. Εξαίρεση οι θεολογικοί και
κοινωνιολογικοί μου προβληματισμοί.

Αφηνόμουν να δω τον κόσμο μέσα από τα κιάλια

* Ο.Ελύτη - ΤΟ ΑΞΙΟΝ ΕΣΤΙ. Ίκαρος

των ατομοκεντρικών του ψυχολογισμού και μ' έπειθαν, ώσπου διάβαζα τους κοινωνιοκεντρικούς, που κι αυτοί μ' έπειθαν. Η πρόσθεση έβγαζε μπέρδεμα κι ας φώναζε ο Σεφέρης μέσα από τα έγκατα της αλήθειας μου, πως «ο κόσμος είναι απλός». Αυτή τη φορά δεν ήταν παιχνίδι του νου και ευχάριστος ιριδισμός, αλλά αγωνία για την πρέπουσα στάση απέναντι στα κοινωνικά δρώμενα. Ήταν αγωνία για την κατανόηση της κοινωνίας και του κόσμου ευρύτερα μέσα στον οποίο πάσχιζα να καθορίσω τα όρια της ταυτότητας και της ετερότητάς μου.

Πέρασαν πολλά χρόνια για να κατανοήσω πως το ψευτοδίλημμα της προτεραιότητας του ατόμου έναντι της κοινωνίας ή της κοινωνίας έναντι του ατόμου, δεν το εισήγαγε στη ζωή μου η μελέτη των συγγραμμάτων των ατομοκεντρικών ή κοινωνιοκεντρικών, ούτε οι κοκορομαχίες των πολιτικών νεολαίων, αλλά η «μπουλντόζα», η αισθητική του χώρου των μεγαλουπόλεων και ο δυτικός τρόπος ζωής, που «χωρίς περίσκεψιν, χωρίς λύπην, χωρίς αιδώ », αλλοίωσαν μέσα σε λίγες δεκαετίες «ανεπαισθήτως» τον πατροπαράδοτο τρόπο που ο Ρωμιός καθόριζε τον εαυτό του απέναντι στον συνάνθρωπό του και τη φύση.Κι ας μιλούμε για το Ρωμιό, τον Έλληνα , που κουβαλά στο συλλογικό του ασυνείδητο ολόκληρο τον υπέροχο πολιτισμό της αρχαιότητας και του χριστιανικού Βυζαντίου, τον Έλληνα όμως που μοιάζει να χάνει την δυνατότητα κατανόησης και οικειοποίησης του ιδεολογικού και αισθητικού οπλισμού της ίδιας του της γλώσσας, να χάνει την ικανότητα ουσιαστικής επαφής με τα αριστουργηματικά γραπτά μνημεία της αρχαιοελληνικής και βυζαντινής παράδοσής του και τέλος, να χάνει και την ικανότητα «ανάγνωσης» των μνημείων της τέχνης, που κατακλύζουν τον τόπο μας και λειτουργούν σαν εύγλωττοι σημάντορες της πορείας του πολιτισμού μας.

Ο εικοστός αιώνας αποχαιρετά μια ανθρωπότητα που είναι λίγο πολύ συνειδητοποιημένη για τα καταστροφικά αποτελέσματα που είχε πάνω στο ανθρώπινο «πρόσωπο», πάνω στις κοινωνίες και πάνω στη φύση, το πολιτισμικό μοντέλο του δυτικού πολιτισμού, με τις όποιες παραλλαγές του καπιταλιστικού ή σοσιαλιστικού τύπου.

Στον τόπο μας, παρά την επαναστατική στροφή που έκανε η ελληνική διάνοηση και η τέχνη στον τομέα της πολιτισμικής μας ταυτότητας, στις δεκαετίες που ακολούθησαν τη Μικρασιατική καταστροφή και τον αφανισμό των εκτός Ελλάδος εστιών του ελληνικού πολιτισμού, τόσο η κοινωνία όσο και η επίσημη πολιτεία (παγιδευμένες στην υπανάπτυξη που μας καταδικάζει η αποδοχή και βίωση της προτεραιότητας της οικονομίας και πολιτικής έναντι της αλήθειας και της ομορφιάς) μοιάζει να πιθηκίζουν ως «Ευρωπαίες» παρά να λειτουργούν ως καταλύτες στις εξελίξεις και αναζητήσεις του σημερινού ανθρώπου.

Δ.

Το « Αλφαβητάρι της Πέτρας » είναι 24 ανθρώπινες μορφές, όσα και τα γράμματα του ελληνικού αλφάβητου, σκαλισμένες πάνω σε ισάριθμες λατύπες. Οι λατύπες είναι κομμάτια που αφαιρεί ο γλύπτης από τον όγκο της πέτρας, προκειμένου να δώσει στην άμορφη μάζα του υλικού του, τη μορφή που φιλοτεχνεί. Οι συγκεκριμένες 24 λατύπες έχουν κάτι το ξεχωριστό. Προέρχονται από τις υπόγειες στοές των αρχαίων λατομείων του Μαραθιού της Πάρου. Τις αγγίζεις με συγκίνηση και αναρωτιέσαι: Να είναι αυτό το κομμάτι ένα περίσσευμα από το κομμάτι της Παρίας λίθου που ο Πραξιτέλης έφτιαξε τον Ερμή του, ένα κομμάτι από τον όγκο που γέννησε την Αφροδίτη της Μήλου, ή τον Παίδα του Κριτίου, ή την Νίκη της Σαμοθράκης ή.....

Στήνεις την πέτρα απέναντί σου και συνειδητοποιείς πως κι από μόνη της είναι μια ξεχωριστή οντότητα. Άλλωστε όλο το σύμπαν είναι «κομμάτια». Εγώ, όπως και σεις, είμαστε κομμάτια της ανθρώπινης φύσης, η λατύπη απέναντί μου είναι κομμάτι του κοιτάσματος του όρους Μάρπησσα, που κι αυτό είναι κομμάτι της Πάρου με τους λόφους, τις πλαγιές και τα ακρογιάλια της, τα φυτά, τα ζωντανά και τους ανθρώπους της, που κι αυτή η Πάρος είναι κομμάτι των Κυκλάδων, που είναι κομμάτι της Ελλάδος, που είναι κομμάτι της γης, που είναι κομμάτι του ηλιακού μας συστήματος, που είναι ελάχιστο κομμάτι του αέναα μεταβαλλόμενου σύμπαντος, που είναι κομμάτι.... της «κρυσταλλωμένης» ενέργειας του άπειρου Θεού και

δημιουργού.

Αυτή η απλή αλήθεια οριοθετεί τόσο την **ταυτότητα** όσο και την **ετερότητα** του κάθε κομματιού.

Έτσι από τη μια σκοπιά το σύμπαν όλο είναι ταυτό και οργανικά ενιαίο. Είναι επομένως αδέρφια μου όλοι οι άνθρωποι, αλλά και ολόκληρη η δημιουργία, και το μικρό κομμάτι του μαρμάρου που έστησα μπροστά μου και με τη σμίλη μου άνοιξα διάλογο μαζί του.

Από την άλλη σκοπιά το κάθε κομμάτι είναι μια ξεχωριστή οντότητα, που διαφέρει από κάθε άλλη ως προς τη μορφή του, την ποσότητα ή την ποιότητά του. Αυτή η ετερότητα και μοναδικότητα το κάνει να δικαιούται σεβασμού όχι μόνο της ενδελεχειάς του, αλλά και αυτής της «ετέρας» και μοναδικής του υπόστασης, γι αυτό και οι μορφές που σκαλίστηκαν πάνω στην πέτρα δεν αλλοιώνουν την αρχική μορφή της λατύπης.

Ε.

Το «Αλφαβητάρι της Πέτρας» συνιστά και μια πρόταση: **Να διαβάσουμε τον κόσμο μας με ένα διαφορετικό αλφαβητάρι..** Για να είμαι ειλικρινής, αυτό το αλφαβητάρι δεν είναι ούτε καινούριο, μήτε δικής μου έμπνευσης. Είναι τόσο παλιό, όσο και ο πολιτισμός που γεννήθηκε και ανδρώθηκε σ' αυτόν τον ευλογημένο τόπο. Είναι τόσο κοινό, που το βίωσε στην καθημερινή του έκφραση ο ελληνικός πολιτισμός, σαν την «φυσική» των πραγμάτων τάξη, στον τρόπο που ιερουργούσε το ωραίο, στον τρόπο που έχτιζε τα χωριά και τις πόλεις, εργαζόταν την φύση, θεσμοθετούσε τις ανάγκες του για «λίγο ψωμί, λίγο κρασί, Χριστούγεννα και Ανάσταση» και ευλογούσε νηφάλιος «τα περισσεύματα της τραπέζης» του.

Αριστείδης Βαρριάς
Σεπτέμβριος 1997

*« From one comes everything
and from everything comes one»*
Heraclitus

A.

The "Alphabet of Stone" is a series of sculptures made of parian stone. They are faces which "emerge" from each piece of marble without altering the original shape. In this way the parian stone, "λυχνίτης", was not formless material in the hands of the artist but in this case each piece served as its own special, independent and unique entity which "spoke" to me, suggesting its own face. For this, despite the likeness of technique, each of the twenty four faces has its own characteristics and its own personal expression.

B.

From one angle it is the primal instinct of man to give human form to the vague, ambiguous and mysterious rendering it tangibly familiar to our consciousness.

Yet, we do the same with inanimate objects with which we develop a strong emotional tie, possibly because logic only allows a "personal" relationship with a human form. All of us as children, draw the sun as a rosy-cheeked, round, smily face and the windows and doors of the houses we draw are placed in such a way that they resemble a face. In our everyday dialect as well as in prose and verse the personification of nature's elements is the most interesting and charming characteristic of the Greek language, which is far from being a superficial ornamentation. So, Axion Esti....

*The land that dives and lifts its back
The Leading winds who officiate
who blow and the oranges light up
who whistle to the mountains and they come...
Axion Esti the wave that's raging
and lifts five fathoms in the air.. and
Axion esti..the sad face of the young rain.**

Whatever we love and whatever creates strong emotion and compels our respect, we personify, despite all logic and reason.

Painting and sculpture have presented us with masterpieces of anthropomorphic depictions of nature. Yet, they are visual interpretations of language. In the sculptures of the "Alphabet of Stone" the human form rises to another level and tries to materialise a different outlook on nature and man.

C.

I remember reading, as a student, Heidegger's book "Being and Time" and there were times when my twenty-year-old mind became exhausted from the effort to absorb it and as a complaint and a protest Seferis' verse came to mind: "The world is simple". Then slowly I ceased to protest, not only because I had matured and acquired knowledge and dexterity and the ability to comprehend more demanding readings but mainly because the frustration of seeking subsided and became a charming mind game without price or practical value in life, with the exception of theological and sociological quests.

When I let myself look at the world through the binoculars of the individualistic approach of sociology I was convinced, until I read the social approach, which also convinced me. The outcome of the addition was confusion, despite Seferis' cries from the depth of my truth, that "the world is simple". This time it was not a mind game and a pleasant iridescence, but agony for the proper attitude towards society. It was agony for the comprehension of society and the world in general in which I struggled to define the boundaries of my identity and individuality.

Many years passed before I realised that this false dilemma of priority of man over society or society over man was introduced into my life neither through my study of the works of the individualistic or social approach of sociologists nor through the cock-fights of young political roosters but by the "bulldozer", the urban aesthetics and the western lifestyle which "thoughtlessly, mercilessly, shamelessly" distorted in just a few decades "subtly" the traditional way by which Greeks defined themselves towards their fellow man and nature. Even though we talk about the traditional Greek, the

Greek who carries in his collective subconsciousness all the superb ancient and Christian Byzantine civilization, but the Greek who seems to be losing some of their ability to comprehend the ideology and the aesthetics of his own language, who are losing the ability of actual contact with the masterpieces of the ancient Greek and Byzantine literature and finally, are losing the capability of "reading" the monuments of art, which are found everywhere in our country and function as eloquent interpreters of the evolution of our civilization.

The twentieth century bids farewell to a humanity which has more or less realised the devastating consequences which the western model of civilization with all its variations of socialistic or capitalistic types had on the human "face", on the societies and on nature.

In our country, despite the revolutionary turn which Greek thought and art took in the field of our cultural identity, in the decades which followed the catastrophe of Asia Minor and the destruction of the Greek colonies there, the society as well as the official state, (trapped in the underdevelopment in which the acceptance of the priority of economy and politics over truth and beauty has condemned us), seem to be mimicking "Europeans" rather than functioning as factors in the development and quests of modern man.

D.

The "Alphabet of Stone" is twenty four human figures, as many as the letters of the Greek alphabet, sculpted on equal latipes. Latipes are pieces which the sculptor takes off a larger mass of stone, in order to give the shapeless mass of his material the form he is working on. These particular twenty four latipes have something special about them. They come from the mines of the ancient quarries of Marathi, Paros. You touch them with emotion and you ask yourself : Could this piece have been left over from a large piece of parian stone which was used by Praxitelis to make his Hermes, a piece from the mass which produced Venus of Milos, or the Boy of Kritias, or the Victory of Samothrace, or

You place the stone opposite you and you realise that in itself it is a special entity. After all, the universe is comprised of "pieces". I

am, like you, a piece of the human race, the latipe opposite me is a piece of the mountain of Marpissa, which is part of Paros with its hills and slopes and beaches, vegetation, animal life and its people, where Paros again is part of the Cyclades, which is part of Greece, which is part of the earth, which is part of our solar system, which is just a tiny part of the infinitely changing universe, which is part of the "depicted" energy of the infinite God and creator.

The simple truth defines the identity as well as the individuality of each piece.

Thus, from one angle the universe is an organic whole. Therefore, all people are my brothers, but also so is all creation and the little piece of marble which I place before me and with my chisel started a dialogue with.

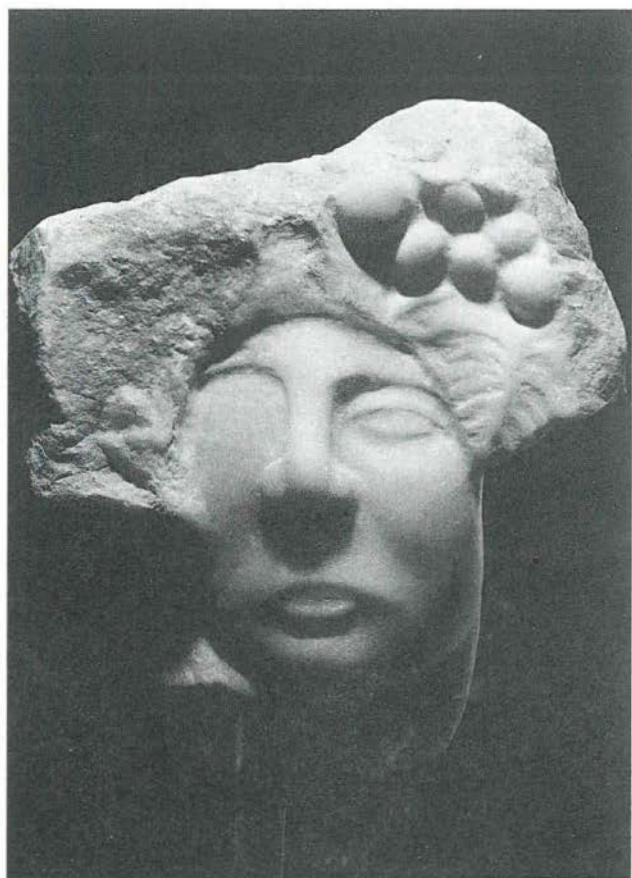
From another angle each piece is a separate entity, different from every other as far as the form, quantity or quality of it are concerned. This individuality and uniqueness entitles it to respect not only of its continuity but also of its different and unique existence and this is why the forms which were sculpted on the stone do not alter the original shape of the latipes

E.

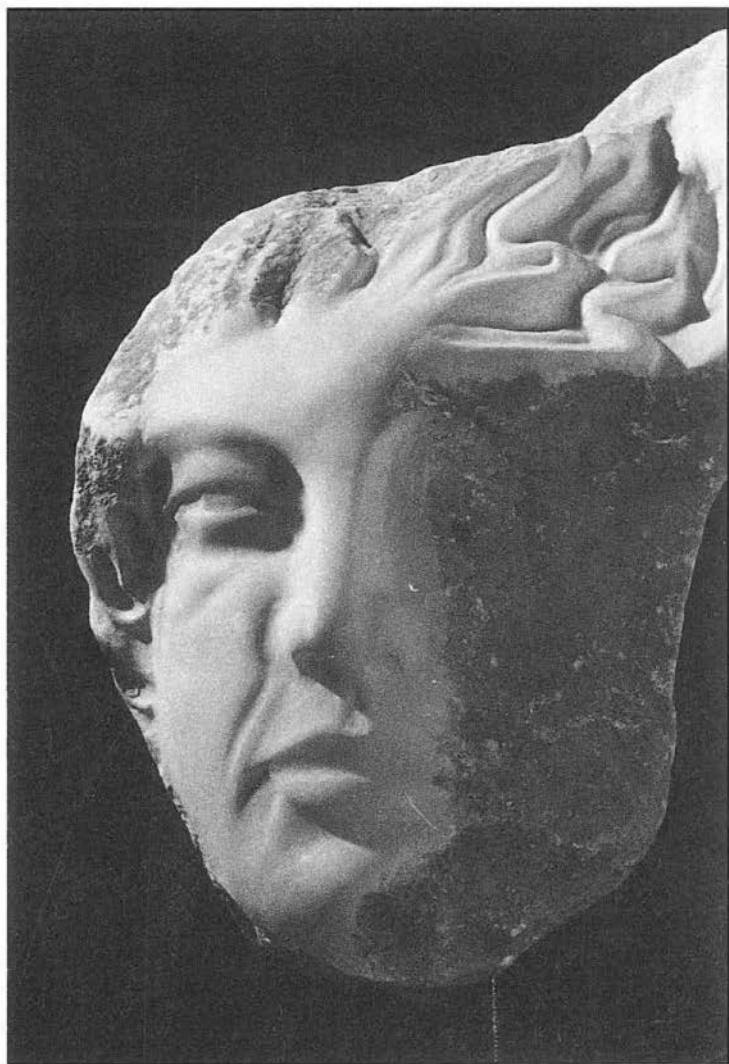
The "Alphabet of Stone" puts forward a suggestion: to read our world with a different alphabet. To be honest, this alphabet is neither new nor an inspiration of mine. It is as old as our civilization which sprang and evolved from this blessed land. It is so common, that the Greek civilization experienced it in its everyday expression, like the "natural" order of things in the way it celebrated beauty, and in the way in which it built villages and towns, cultivated the land and instituted its needs for "a little bread, a little wine, Christmas and Resurrection" and soberly blessed the "leftovers on his table".

Aristidis Varrias
September 1977

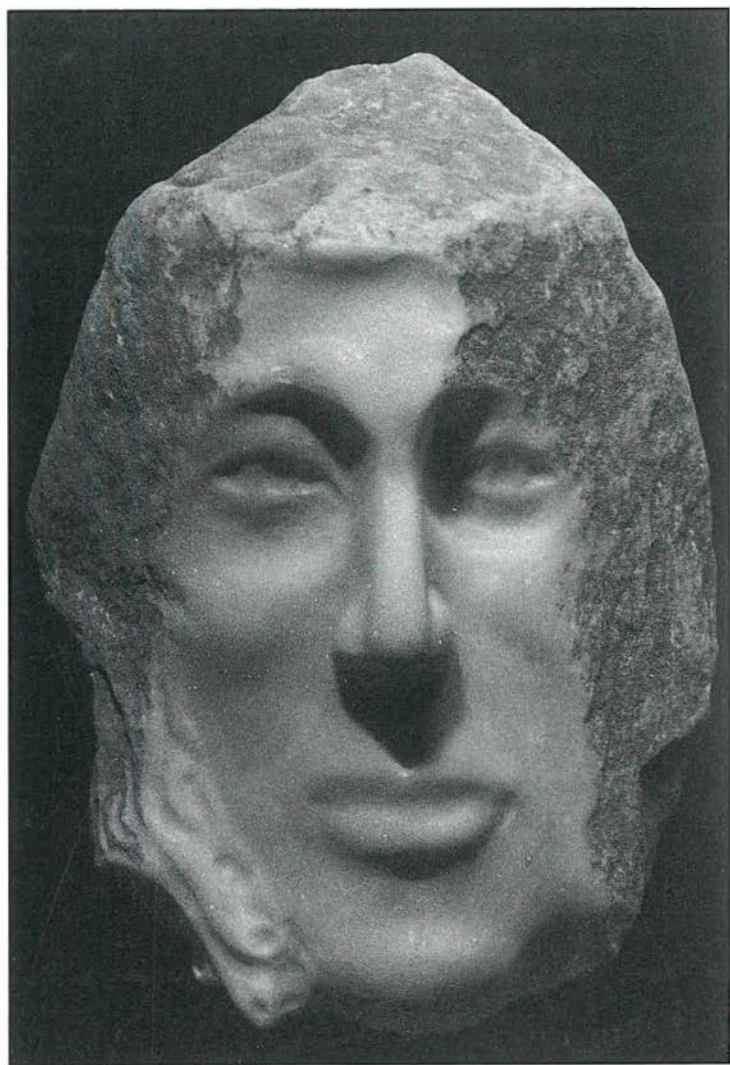
(Translated by Lily Danielopoulou)

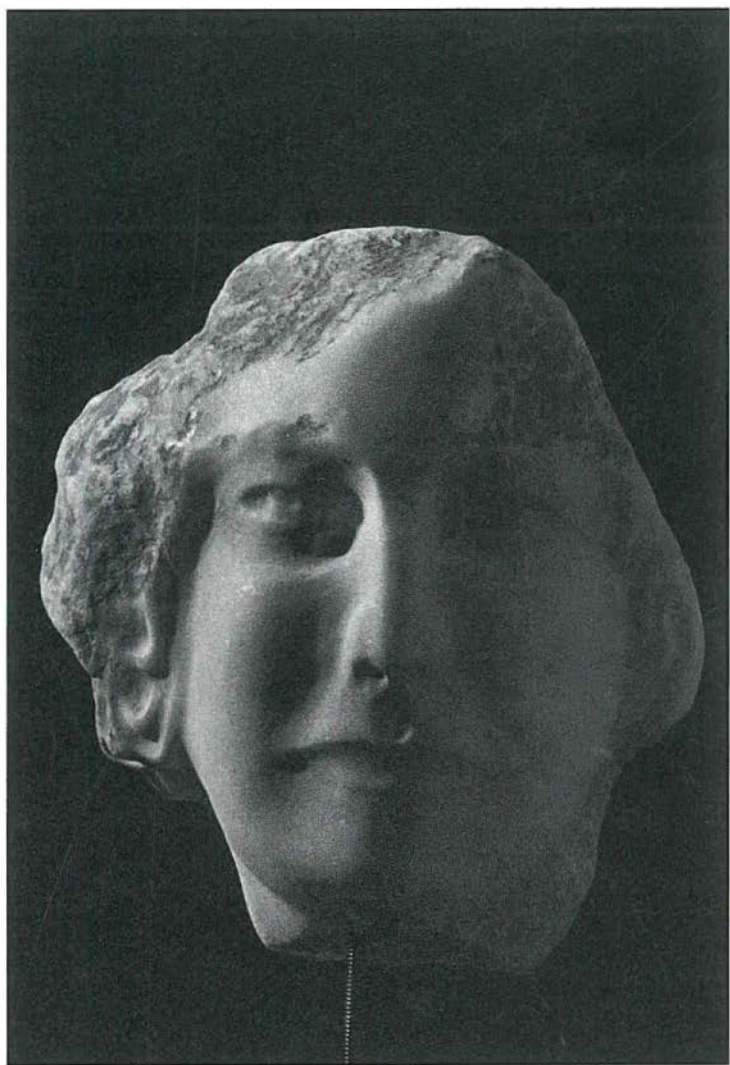
Το Αλφαβητάρι της Πέτρας

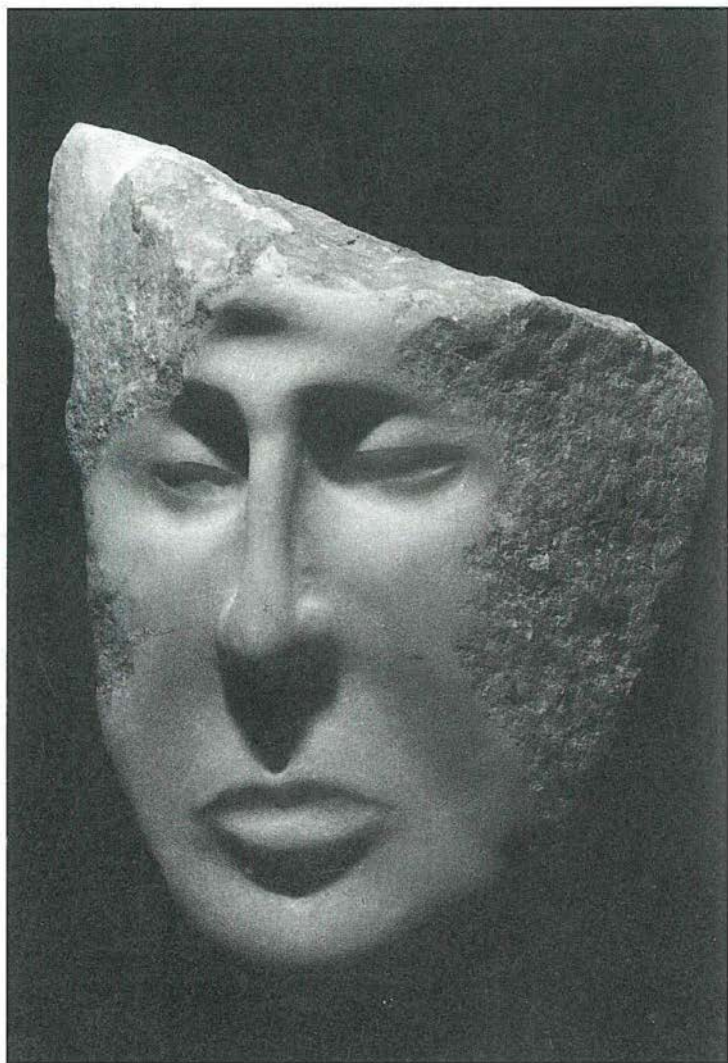
Α, όπως Αγήνωρ

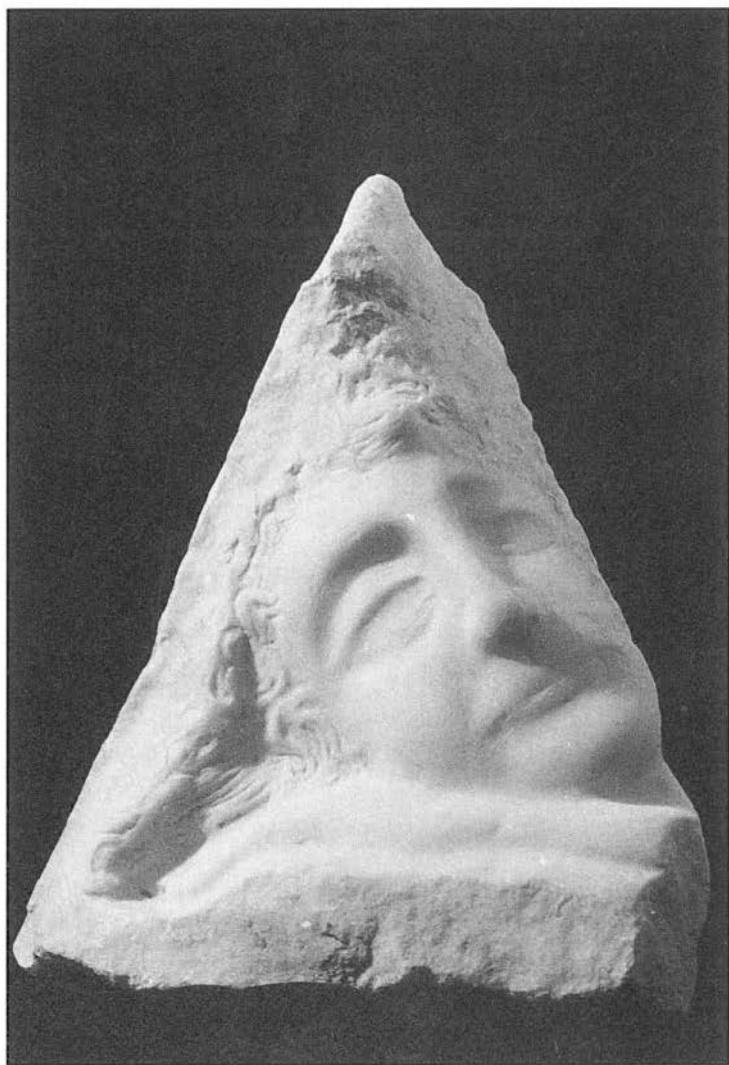
Β, όπως Βούχιος

Γ, όπως Γαλήνη

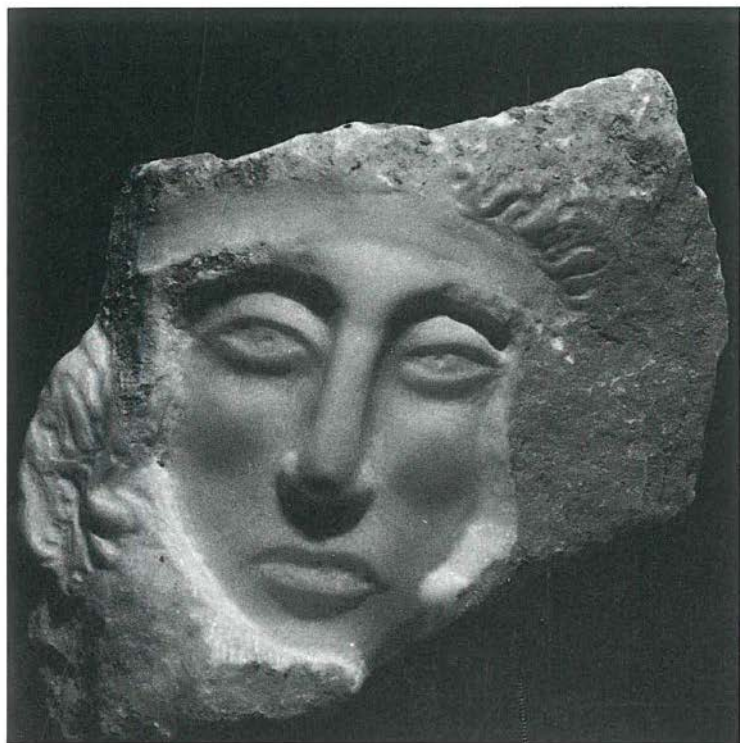
Δ, όπως Δύστηνος

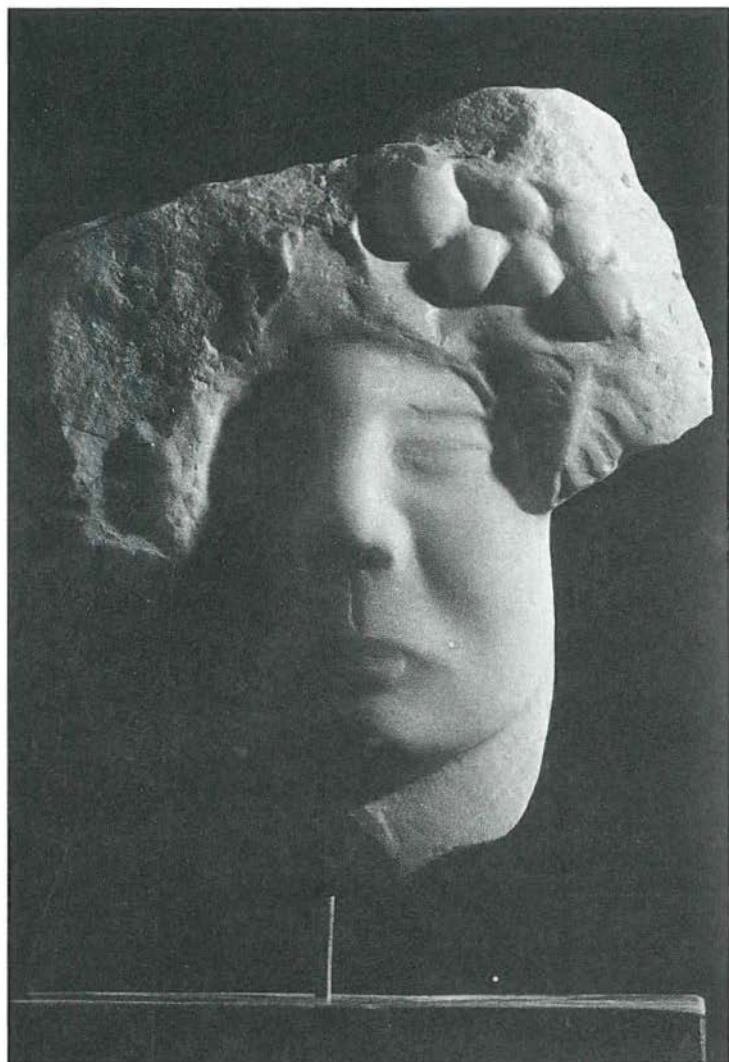
Ε, όπως Ερατεινή

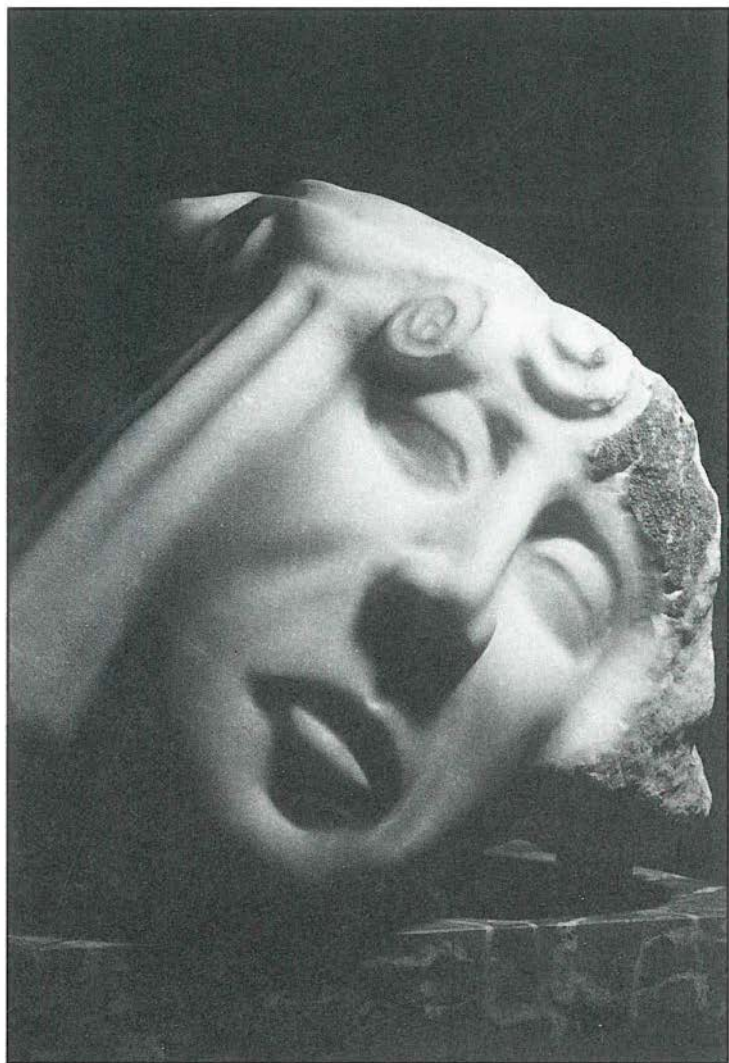
Z, όπως Ζέφυρος

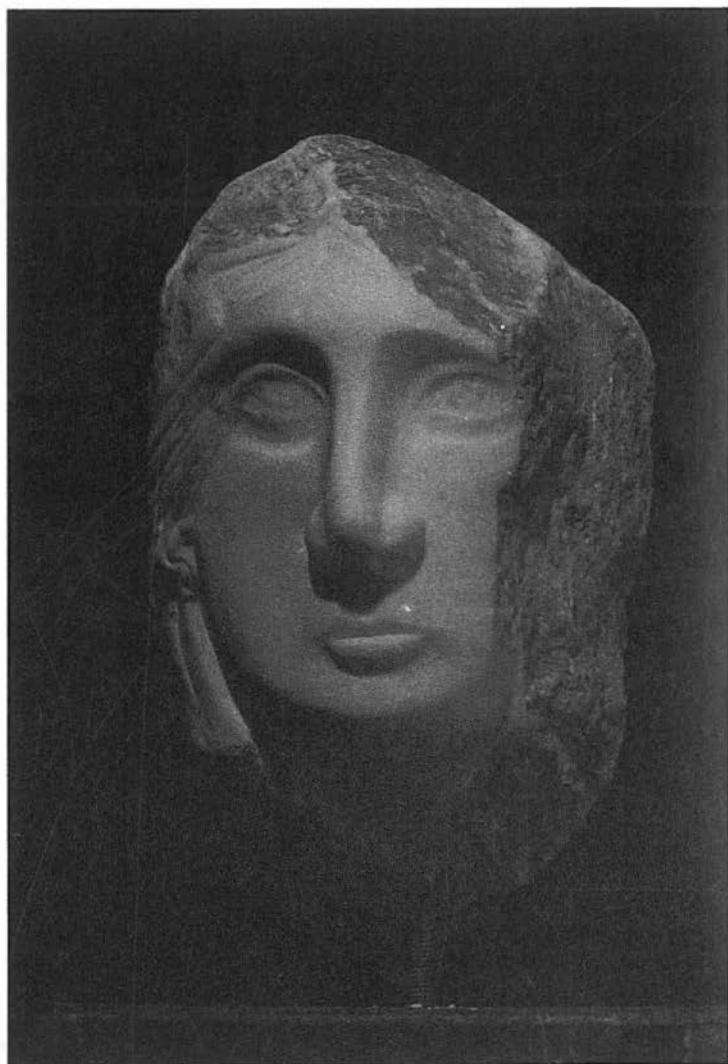
Η, όπως *Ηλιοστεφής*

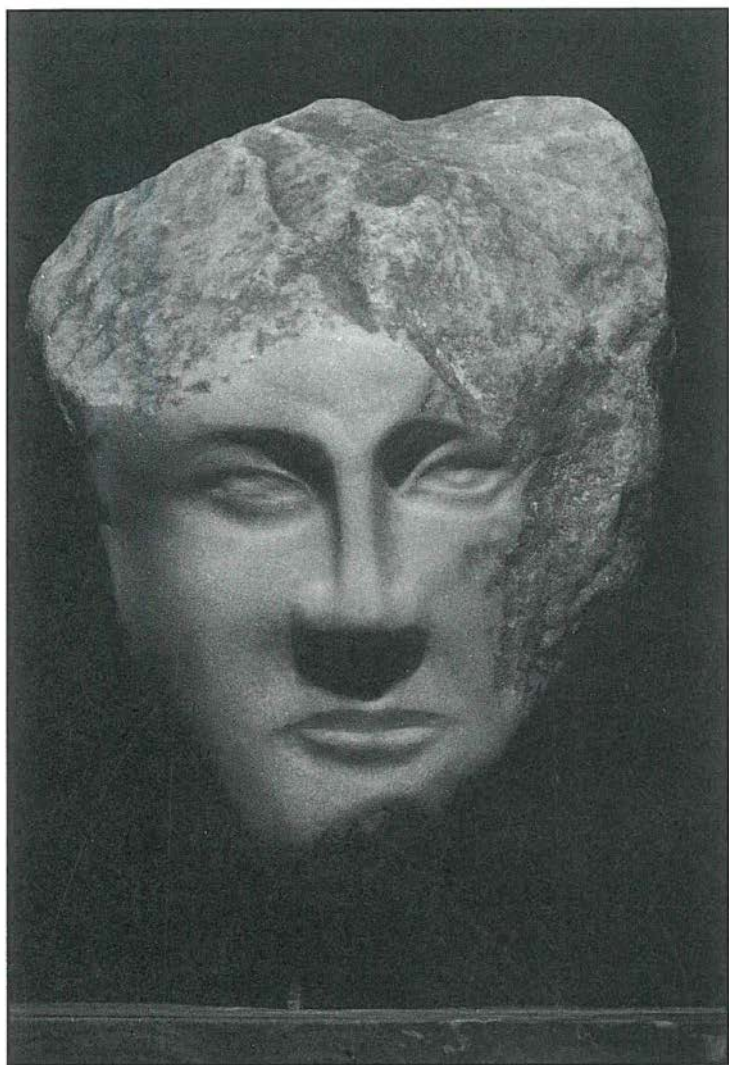
Θ, όπως Θράκιος

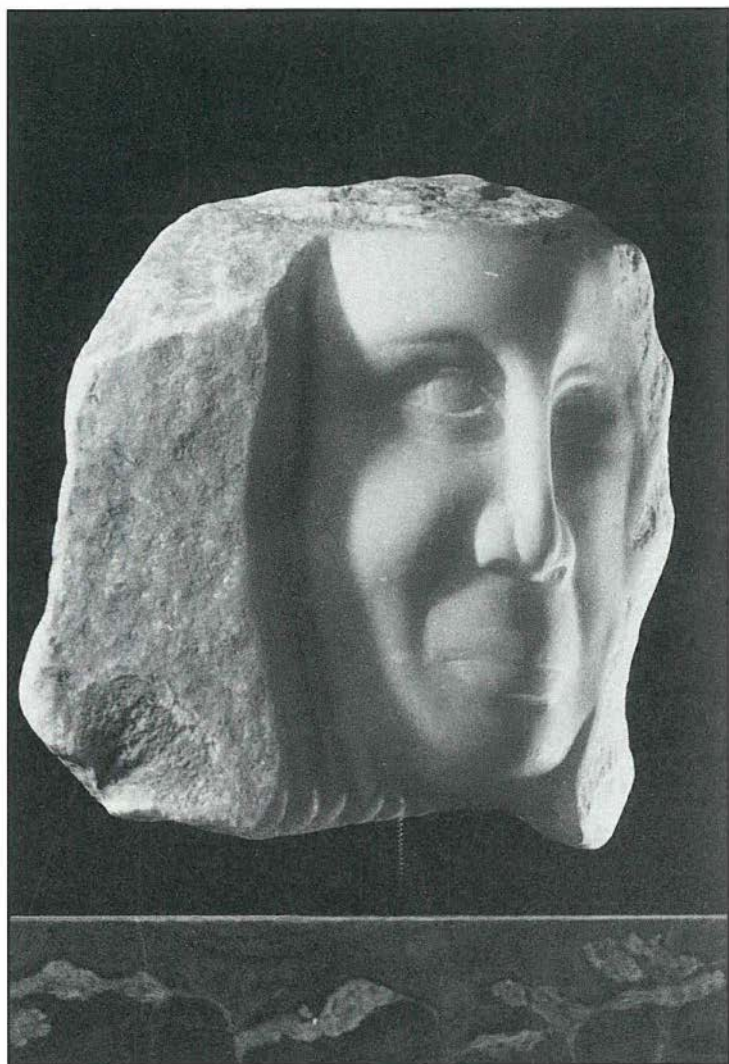
Ι, όπως Ίων

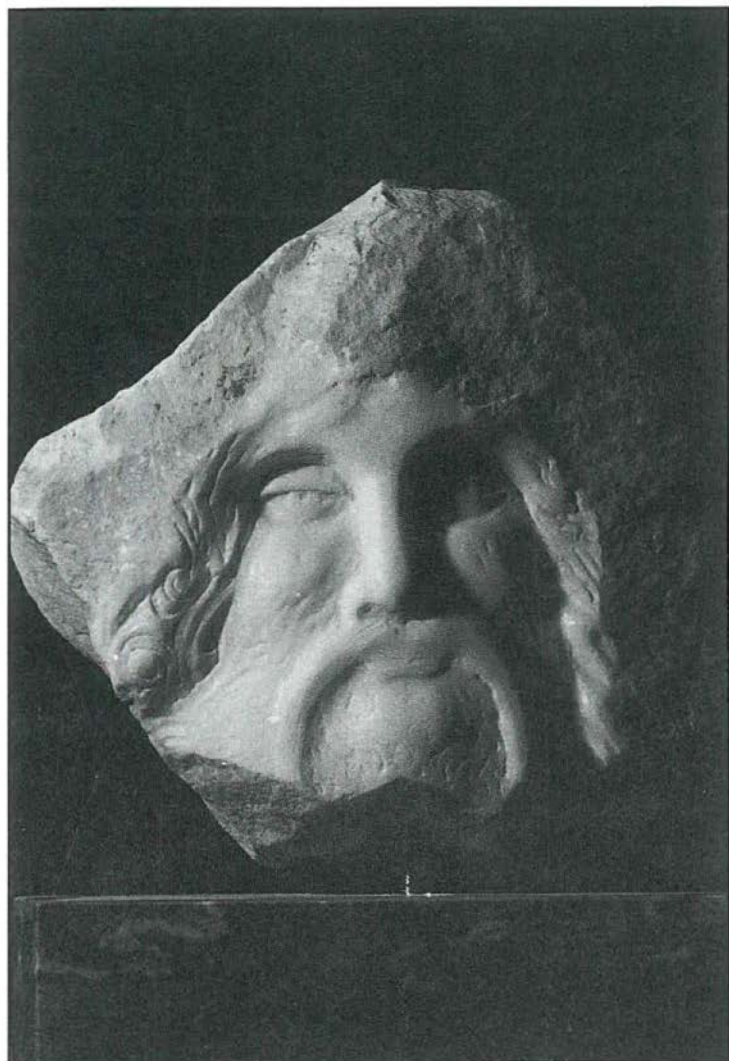
Κ, *ὡπως Καρτερία*

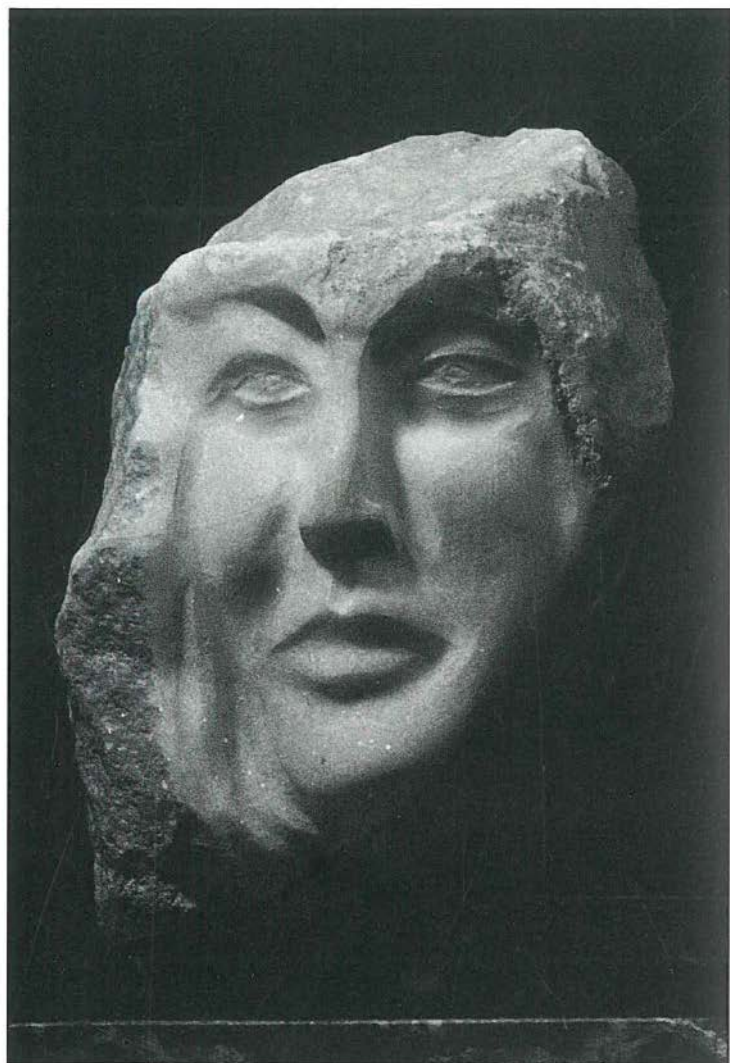
Λ, όπως Λύκειος

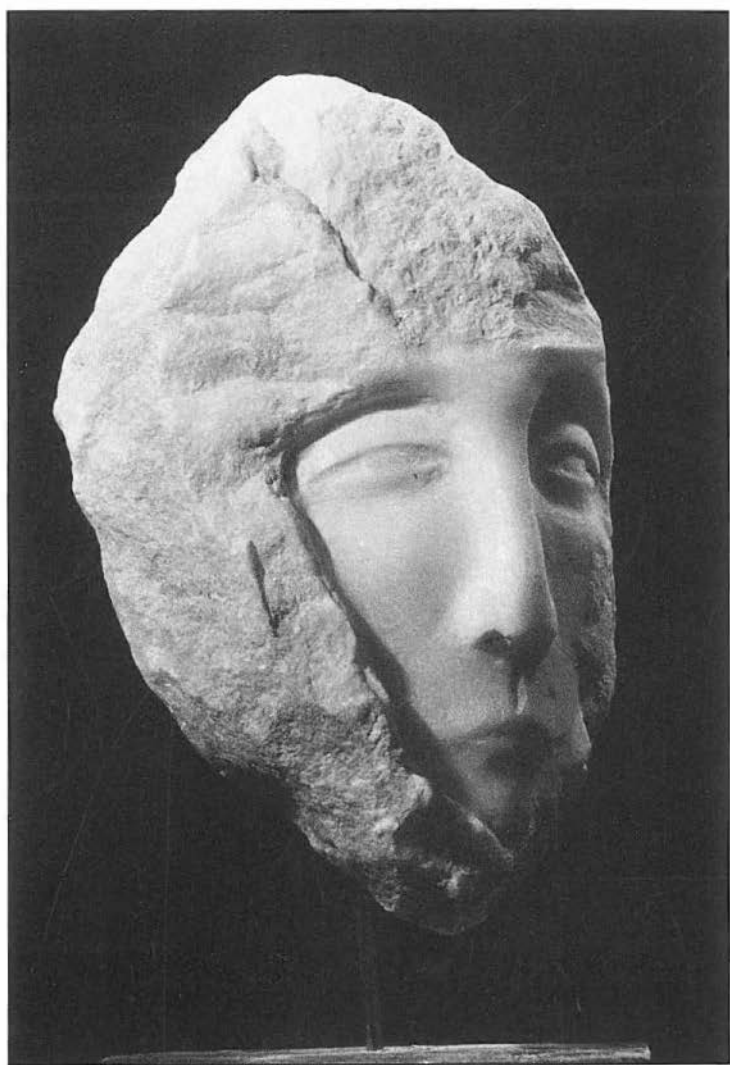
Μ, όπως Μαντική

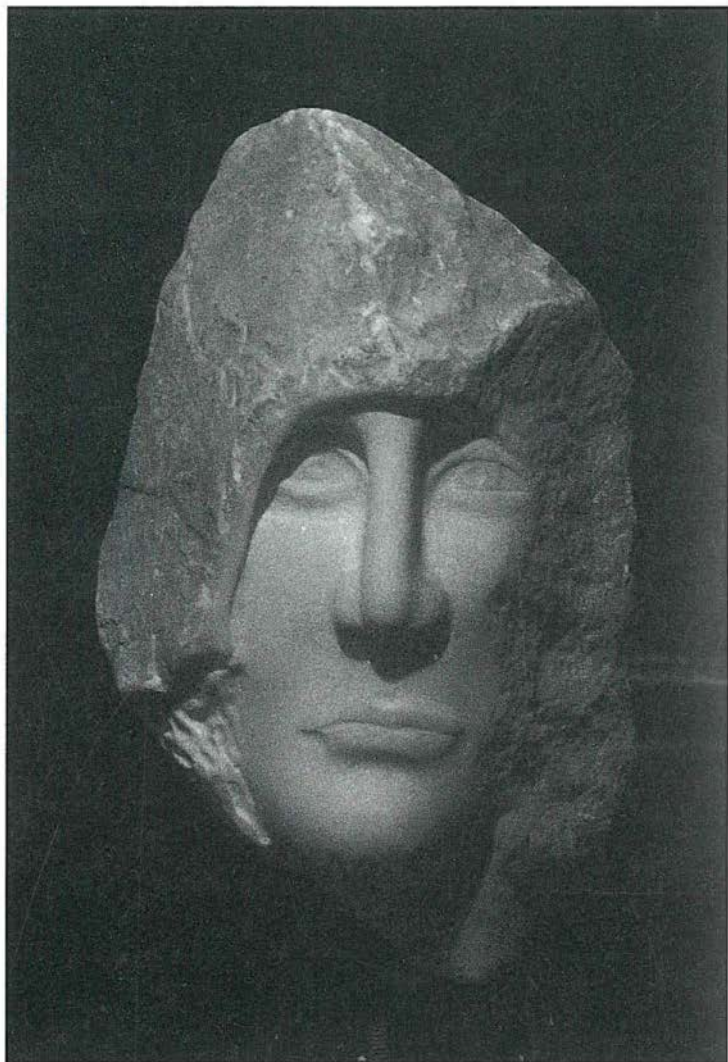
N, όπως Νήφων

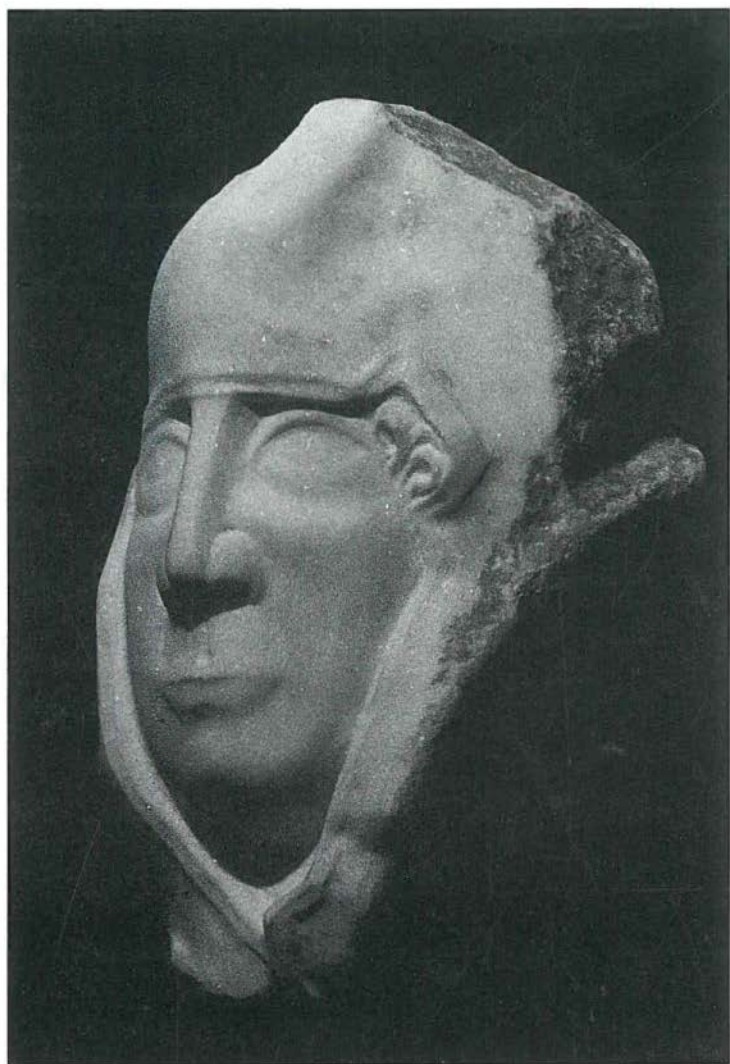
Ξ, όπως Ξενία

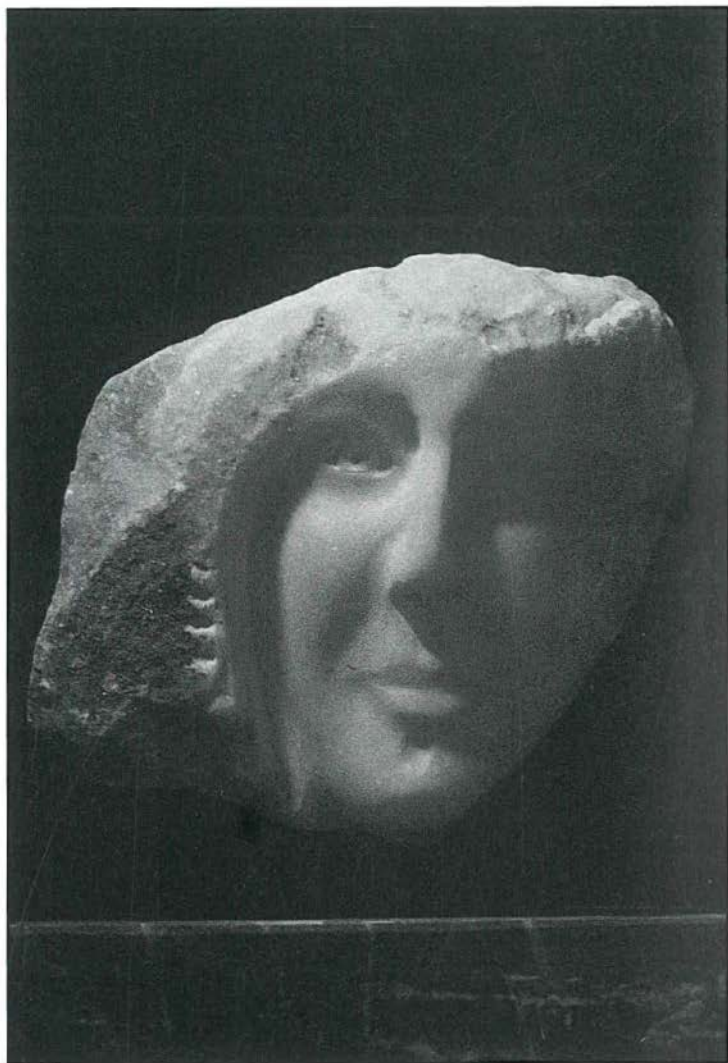
Ο, όπως Ὁρθρος

Π, όπως Πολεμόκραντος

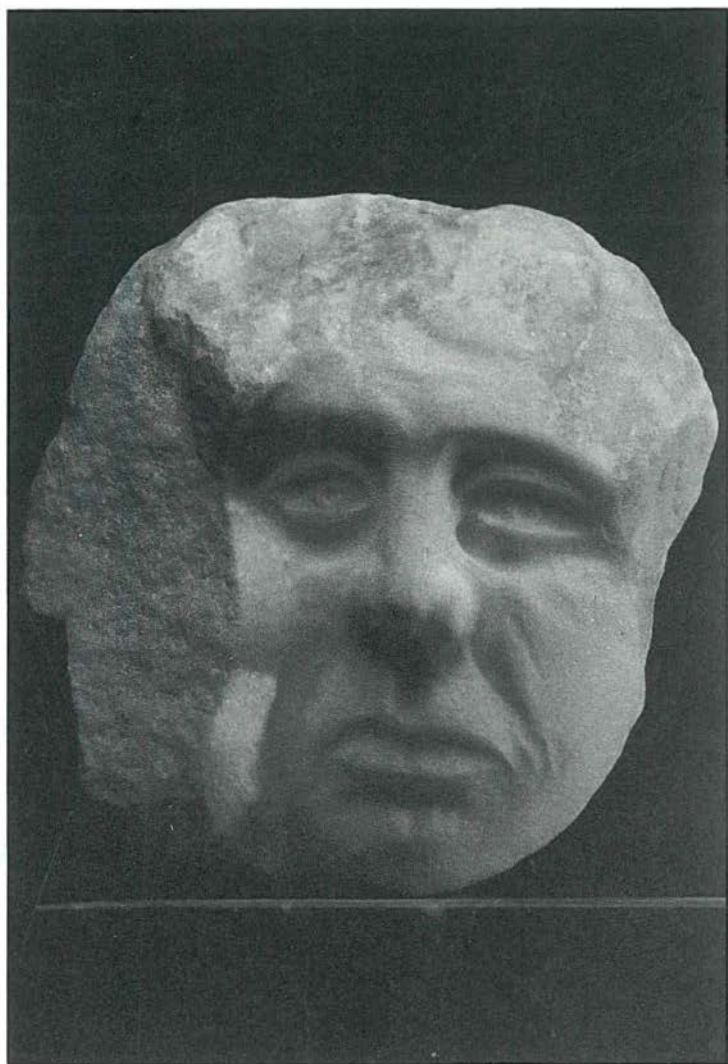
Ρ, όπως Ρυσία

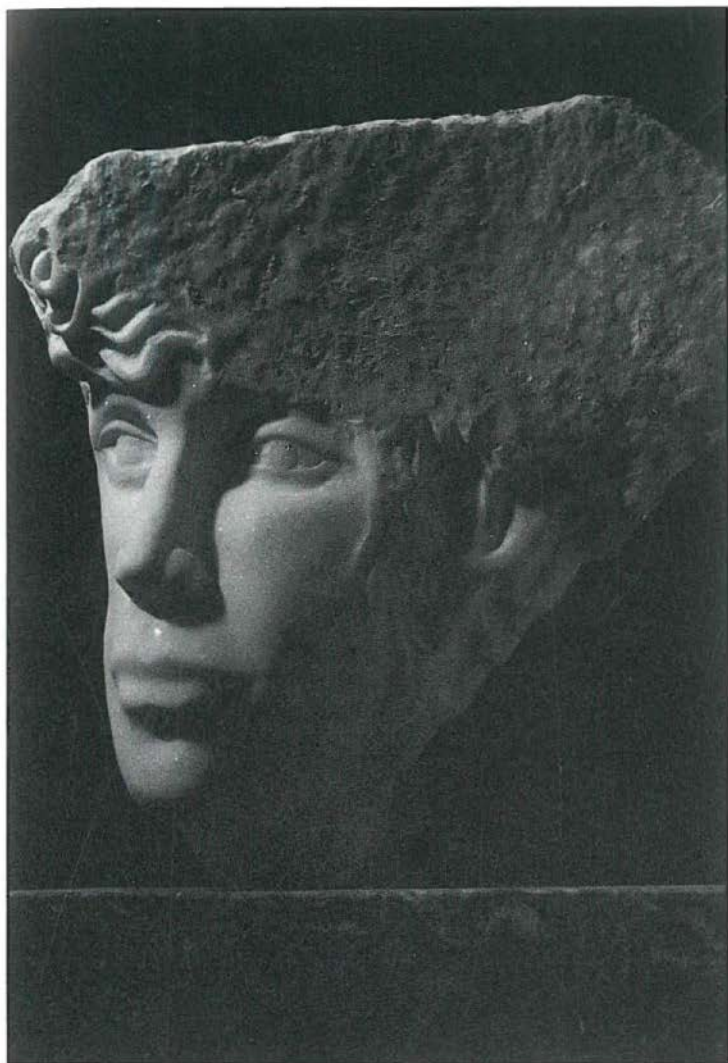
Σ, όπως Σελήνη

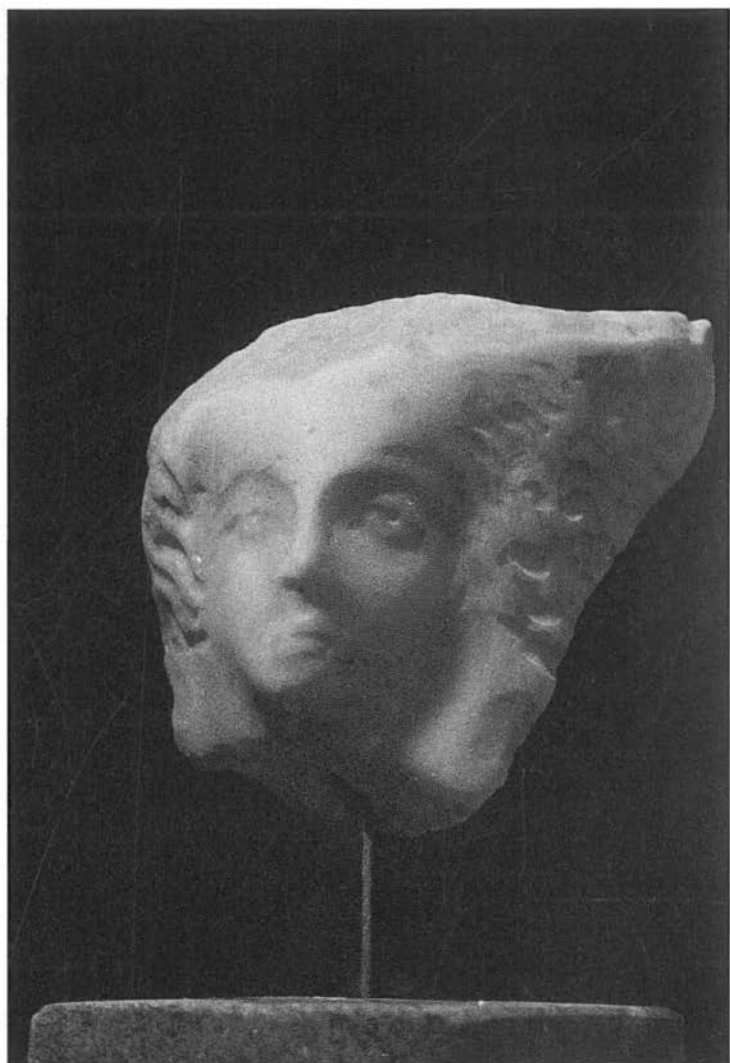
Τ, όπως *Ταλαπείριος*

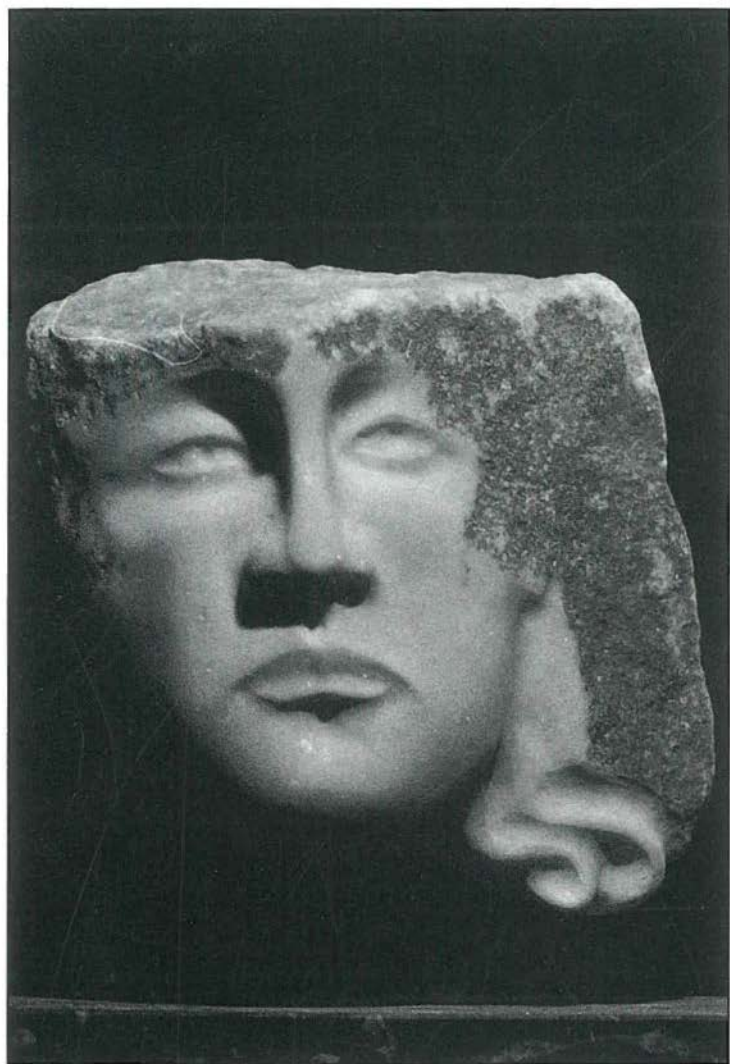
Υ, όπως Υπερίων

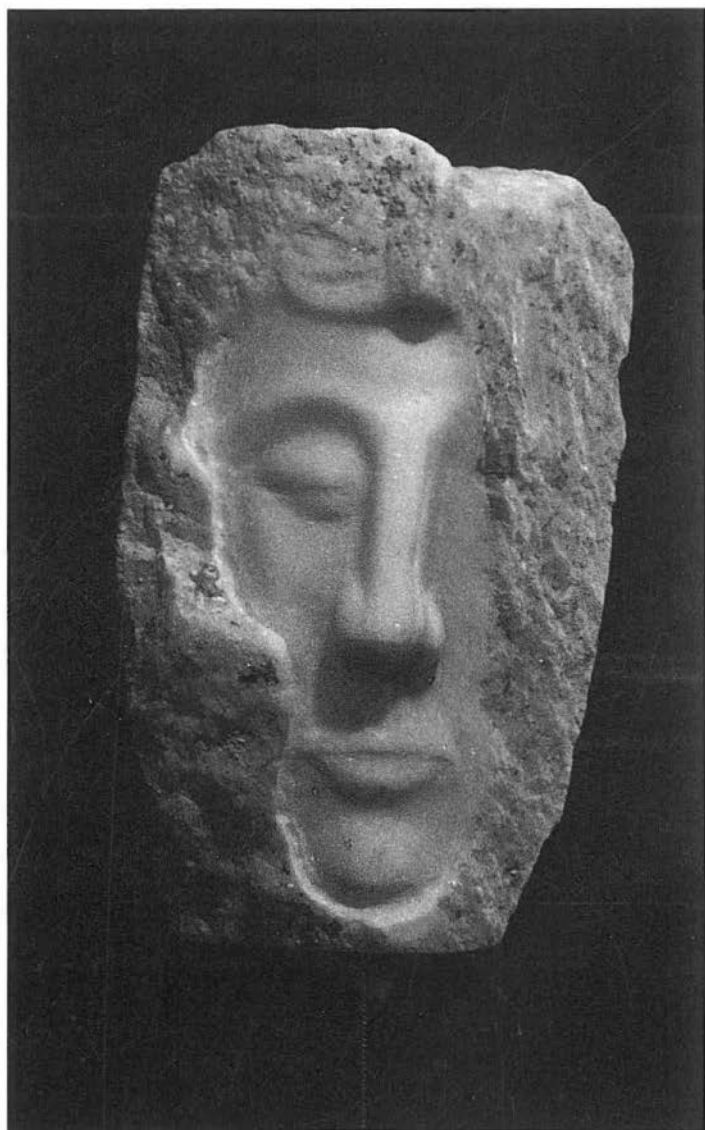
Φ, όπως Φοίβιος

X, *ὅπως Χαρίεν*

Ψ, όπως Ψυχεινή

Ω, όπως Ωκεανός

Χορηγοί:

Κοινότητα Λευκών Πάρου
Chios Maritime S.A.
Varorient Shipping Co. INC.

Την Φωτογράφιση των γλυπτών έκανε ο Σ.Τ.
Εκτύπωση: ΝΗΡΕΑΣ ΕΠΕ, Λένορμαν 8, Αθήνα, Τηλ. 522 5229